

3A život věčný je v tom, když poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista. 4Já jsem tě oslavil na zemi, když jsem dokonal dílo, které jsi mi svěřil.

5A nyní ty, Otče, oslav mne svou slávou, kterou jsem měl u tebe, dříve než byl svět.

6Zjevil jsem tvé jméno lidem, které jsi mi ze světa dal. Byli tvoji a mně jsi je dal; a tvoje slovo zachovali. 7Nyní poznali, že všechno, co jsi mi dal, je od tebe; 8neboť slova, která jsi mi svěřil, dal jsem jim a oni je přijali. Vpravdě poznali, že jsem od tebe vyšel, a uvěřili, že ty jsi mě poslal.

Milá sestro, bratře, jak poznáváme Boha? Kdy přicházíme k přesvědčení, že jej známe? Dochází k tomu tím, když o něm hodně načteme, v Bibli, či v teologické literatuře? Že si o něm vypracujeme přesné poučky, vzorečky, nebo je od někoho chytřejšího, než my převezmeme a pak opakujeme? Je to pak tak, že už Boha známe?

V Bibli slovo poznat znamená něco úplně jiného než se naučit co se máme, než přečíst Bibli, znát ji a umět vysvětlit a odpovědět na otázky. Někoho poznat má v Bibli úplně jiný rozměr, význam. Poznat, znamená vstoupit do důvěrného (blízkého) vztahu. Být se s někým skutečně blízko, spolehnout se na něj a důvěřovat mu. Jsou to chvíle, kdy jsme mohli rozpoznat a zakusit, že teď v Kristově blízkosti vstoupil Bůh do mého všedního života. Jsou to chvíle kdy volíme mezi ním a bez něj. Chvíle rozhodnutí, že chci být s ním, žít v jeho přítomnosti a není to okolnost nepříjemná, protože mu mohu důvěřovat vždycky a ve všem.

Taovou blízkost, takový vztah je Boží Trojice. A takovou blízkost člověka s Bohem nám ukázal Pán Ježíš. Díky důvěře a spojení s Bohem dokázal projít vším tím hrozným před ním svobodně a s láskou k nám. Proto pak i říká, vysvětluje, že v poznání Boha, v tom, že mu budeme důvěřovat, je věčný život. Už teď a tady. Bude i po tom, až bude stvořeno nové nebe a nová země. Ale současně už je pro nás teď. Díky němu věčnost a život můžeme zakoušet, poznávat a účastnit se jich.

To nám připomene i několik důležitých příběhů Ježíšova života. Díky nim můžeme lépe porozumět tomu, kam směřujeme. Můžeme změnit svůj pohled na život, na svět, na budoucnost, i na sebe. Takhle Jan psal své evangelium. Nitky příběhů se sbíhají do ústředního bodu - vzkříšení.

Příběh o radosti. Svatba v Káni Galilejské.

Ježíš promění vodu ve víno. Zázrak? Neměli víno a teď ho mají. Možná trochu banální, někomu může připadat dokonce zbytečné plýtvání.

Ale z pohledu Ježíšova vzkříšení tahle proměna dostává nový smysl. Je to znamení. Je to zvěst o radosti, o tom, že nejpozději konce budou lepší než začátky, tak jako se Káni Galilejské na svatbě podávalo nejlepší víno po tom, co se minula původní zásoba. Tak jedná Bůh.

Všichni, kdo budoucnost vidíte černě čerpejte a berte si z té radosti. Pro každého, koho straší směřování ke konci, období po věku kdy se cítíme být potřební a užiteční, výkonní a schopní, nezávislí a jsme hrdí. Boží nabídka je pro všechny, kterým dochází vlastní zdroje a síly, třeba i pro dobu kdy se blížíme k úpadku – je tu zvěst o radosti, o tom, že v Boží péči se podává nejlepší víno.

Příběh výzvy. Setkání s Nikodémem.

Nikodéme znovu se musíš narodit, řekne mu Ježíš.

Ale jak to udělat, jak změnit svůj život? Jak něco změnit. Nad tím obvykle přemýšlíme dlouho. A realizace změny většinou nebývá snadná a často dokonce ani úspěšná. A tady jde dokonce o to znovu se narodit. Ale kde vzít jistotu? Jak nabýt přesvědčení, že nepodstupuji

zbytečné riziko, že se to nakonec vyplatí?

Vzkříšení Ježíše nás ujišťuje, že ten, kdo si troufne znovu se narodit do Ježíšova příběhu, ten se napojí na sílu, kterou bolest a smrt nemohou zlomit. Kdo přijme Ježíšův příběh za svůj, a bude se podle něj pokoušet žít ten vlastní, tak se vírou drží toho, kdo přemohl smrt.

Dvěře, které vedou na cestu Ježíšova příběhu se otvírají darovanou vírou, přijetím a pak můžeme vejít křtem.

Příběh živé víry. Setkání se Samařankou.

Setkání se ženou, jejíž rozhodnutí nevedly k dobrým koncům a nezdálo se, že by ještě něco mělo cenu, že by měla naději!

Ježíš jí nabízí vodu života. Je jí nablízku, chápe její nouzi. Ale zároveň ji nešetří. Ona mu stojí za pravdu, za pravdivost, se kterou proniká k jádru její bolesti.

Ježíš svým světlem osvětluje všechny temnělé kouty. To se děje, když se dostaneme do jeho blízkosti. Odkrytí toho, co mělo být skryto jistě působí bolest, či stud. Jeho záře ale vše spálí na prach. Odstraní důvod studu, či bolesti. A přinese mír a očištění.

Takový může být, nebo dokonce je i náš vlastní příběh. Bůh, který vzkřísil Ježíše, Bůh pravdivý, až to někdy bolí, je nám blízko. Chápe naši nouzi. Chce nám pomoci narovnat naše pokřivené hodnoty i zamotané cesty. On zná nouzi, naši bolest.

Příběh prohlédnutí. Setkání s nevidomým člověkem.

Optikou vzkříšení tohle Ježíšovo setkání dostává význam pro všechny lidi. I nám Bůh může darovat zrak, otevřít oči, abychom viděli. I když si můžeme myslet, že žádný problém se zrakem, s pohledem na svět nemáme.

On nám, tak často slepým, otevírá oči pro pravdu i pro pravdu o nás samých. Pro soucit, pro druhé lidi v nouzi. Otevírá nám oči, ostraňuje naše vady zraku, abychom i přes konflikty, či přes nesouhlas a nelibost viděli v druhých lidech bližní - tedy naše sourozence, sestry a bratry. Abychom v jiných viděli milované děti Boží.

Příběh nové naděje. Vzkříšení přítele Lazara.

Je to zázrak! To je to, co pro nás bývá pozoruhodné a důležité. V rozhovoru s Lazarovou sestrou Martou vyjde najevo, že jde o něco jiného. O čas. O budoucnost a přítomnost.

Marta věří, že Lazar bude po smrti vzkříšen. Jednou. V poslední den.

Ale Ježíš jí osvětluje ještě jinou skutečnost. Realitu, která i nám snadno uniká. Říká: *Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít. A každý, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky.* (J 11,25n)

Rozumějte dobře: kdo věří ve mne, i kdyby zemřel, bude žít, a každý, kdo žije a věří ve mne, zemře stejně jako Lazar, ale žije dál před Bohem, u Boha, s Bohem.

Kdo důvěřuje Ježíši, ten najde odkud pochází život, nalezne dárce a původce života. Toho Ježíš už nyní, už teď!, převádí ze smrti do života. Jednou zemře, jako zemřeme pravděpodobně všichni, ale nikdy nezemře Bohu. Věčnost totiž začíná teď a tady.

Ježíš nezrušil tělesnou smrt, vždyť sám zemřel. Ale znovu vstal a nám ukazuje, nám nabízí plný život možný a smysluplný i když jsme přímo ohroženi smrtí, když jí čelíme.

Dnes a každého dne jsme ohrožováni strachem, nicotou, beznadějí, nespravedlností, rozpadem vztahů, loučením, ztrátou, nemocí a smrtí. Čas, který máme, než skutečně nastane je rozhodující. Víra do našich rozhovorů přináší, kromě obvyklých témat i nová témata, jako je Boží přítomnost, Kristovo slovo, ale i vedení jeho Duchem.

V Bohu dostáváme protijedy proti strachu, nesmyslnosti, beznadějí, nespravedlnosti, rozpadu vztahů, loučení, ztrátě, nemoci a smrti. Proti tomu od něj dostáváme novou odvahu, naplnění, naději, touhu po spravedlnosti, odpuštění, setkání, uzdravení a život.

K Bohu si pro ně můžeme přicházet. U něj je hledat. Dnes a teď. Vždyť Ježíš byl vzkříšen. Pro nás. Amen.